

De economische veranderingen lopen altijd voor op de politieke realiteit, zo bleek uit de wereldwijde gevolgen van de financiële crisis. We moeten inzien dat de onderlinge afhankelijkheid op economisch vlak is toegenomen en om een doortastender beleidsaanpak met meer samenhang vraagt. De

afgelopen twee jaar verloren miljoenen burgers hun baan. De crisis heeft een schuldenlast veroorzaakt waar we nog jaren mee zullen worstelen. Onze sociale samenhang is extra onder druk gezet. Daarnaast zijn een aantal fundamentele waarheden aan het licht gekomen over de opgaven waar de Europese

economie nu mee te maken krijgt en dat terwijl de wereldeconomie niet stilstaat. De reactie van Europa is beslissend voor onze toekomst. Deze crisis is een alarmsignaal. Het is duidelijk dat als we op de oude voet verder gaan, we langzaam maar zeker afzakken naar de tweede

plaats in de nieuwe wereldorde. Dit is het moment van de waarheid. Europa moet nu lef en daadkracht aan de dag leggen. Ons eerste streven moet zijn de crisis achter ons te laten. Het wordt zeker niet gemakkelijk, maar het zal ons lukken. Er is beslist al het een en ander bereikt bij het aanpakken van

probleembanken en het corrigeren van de financiële markten. Ook groeit het besef dat er in de eurozone krachtige beleidscoördinatie geboden is. Voor een duurzame toekomst moeten we niet alleen naar de korte termijn kijken. Europa moet weer op koers komen en koers houden. Dat is de inzet van

Europa 2020. Het gaat om meer werk en een beter bestaan. Met deze strategie laten we zien hoe Europa slimme, duurzame en inclusieve groei kan genereren, nieuwe banen kan scheppen en richting kan geven aan onze samenleving. Als leiders van Europa trekken we dezelfde lessen uit de crisis. We zijn er

allen van doordrongen dat de problemen dringend zijn. En samen zullen we eruit moeten komen. Europa beschikt over vele troeven. We hebben een hooggekwalficeerde beroepsbevolking en onze technologische en industriële basis is ijzersterk. We hebben een interne markt en een gemeenschappelijke munt, die

ons voor erger behoed hebben. We hebben een sociale markteconomie die van grote waarde is gebleken. We moeten een ambitieuze agenda durven op te stellen en alles op alles zetten om die uit te voeren. Het voorstel van de Commissie bevat vijf meetbare streefdoelen van de Europese Unie voor 2020. Deze worden omgezet in nationale streefdoelen voor werkgelegenheid, onderzoek en innovatie, klimaatverandering en energie, onderwijs en armoedebestrijding. Deze doelen geven de richting aan en maken onze vorderingen meetbaar. Ze zijn ambitieus, maar haalbaar. Ze worden ondersteund door concrete voorstellen die ervoor zorgen dat het tot resultaten komt. De kerninitiatieven van deze strategie laten zien hoe de Europese Unie een doorslaggevende rol kan spelen. We beschikken over krachtige instrumenten in de vorm van een nieuw economisch bestuur, de interne markt, onze begroting, ons handelsbeleid en ons extern economisch beleid, alsmede de regels en steun die de economische en monetaire unie biedt. Deze strategie kan alleen slagen als alle Europese leiders en instellingen zich er daadwerkelijk achter scharen. Onze nieuwe agenda vereist een gecoördineerde Europese reactie, in samenspel met de sociale partners en het maatschappelijk middenveld. Als we de handen ineenslaan en alles op alles zetten, kunnen we sterker uit de crisis te voorschijn komen. We hebben de instrumenten en we hebben de ambitie. Nu komt het erop aan. Europa staat voor een ommekeer. De crisis heeft jaren van economische en sociale vooruitgang tenietgedaan en structurele tekortkomingen van de Europese economie blootgelegd. Ondertussen staat de wereld niet stil en worden de langetermijnproblemen zoals mondialisering, druk op de hulpbronnen en vergrijzing steeds nijpender. De Europese Unie moet nu haar koers voor de toekomst uitzetten. Europa kan succes boeken als het collectief optreedt, als Unie. We hebben een strategie nodig waarmee we sterker uit de crisis komen en van de Europese Unie een slimme, duurzame en inclusieve economie kunnen maken met een hoog niveau van

werkgelegenheid, productiviteit en sociale samenhang. Europa 2020 biedt een visie op de Europese sociale markteconomie van de 21e eeuw. Om knelpunten te verhelpen en de doelstellingen van Europa 2020 te verwezenlijken zullen de instrumenten van de Europese Unie, waaronder met name de interne markt,

financiële hefboomen en externe beleidsinstrumenten volop worden ingezet. De Commissie zal allereerst nagaan wat er moet worden gedaan om een betrouwbare exitstrategie te formuleren, tot een hervorming van het financiële stelsel te komen, begrotingsconsolidatie voor groei op lange termijn te

waarborgen, en de coördinatie binnen de Economische en Monetaire Unie te versterken. Om tot resultaten te komen is beter economisch bestuur nodig. Europa 2020 heeft twee pijlers: de hierboven geschetste thematische aanpak met een combinatie van prioriteiten en centrale doelstellingen, en de

landenrapportage, die de lidstaten moet helpen strategieën te ontwikkelen om weer tot duurzame groei en duurzame overheidsfinanciën te komen. Op niveau van de Europese Unie zullen geïntegreerde richtsnoeren worden geformuleerd voor alle prioriteiten en doelstellingen van de Europese Unie. De

lidstaten krijgen aanbevelingen die specifiek op elke lidstaat zijn geschreven. Wanneer op de aanbevelingen een ontoereikende respons komt, kunnen beleidswaarschuwingen worden gegeven. De Europese Raad heeft een sturende taak en vormt de spil van de nieuwe strategie. De Commissie houdt de

vorderingen bij de verwezenlijking van de doelstellingen in het oog, zij faciliteert uitwisseling van beleidsmaatregelen en doet de nodige voorstellen om de maatregelen in goede banen te leiden en de kerninitiatieven van de Europese Unie te bevorderen. Het Europees Parlement mobiliseert de burgers

en treedt voor de belangrijke initiatieven op als medewetgever. Deze aanpak op basis van partnerschap moet ook gelden voor commissies van de Europese Unie, nationale parlementen en nationale, lokale en regionale autoriteiten, de sociale partners, andere belanghebbenden en het

maatschappelijk middenveld. Iedereen moet erbij worden betrokken om de visie tot werkelijkheid te maken. De crisis heeft de vooruitgang van de laatste tijd tenietgedaan. De recente economische crisis is de ergste van onze generatie. De voortdurende toename van de economische groei en de werkgelegenheid van de afgelopen tien jaar is tenietgedaan. De crisis kwam als een grote schok voor miljoenen burgers en heeft een aantal fundamentele tekortkomingen van onze economie blootgelegd. De crisis heeft het ook veel moeilijker gemaakt om in de toekomst voor economische groei te zorgen.

De kwetsbaarheid van ons financiële stelsel belemmert het herstel, omdat het voor ondernemingen en huishoudens moeilijk is om geld te lenen, uit te geven en te investeren. Ons groeipotentieel is tijdens de crisis gehalveerd. Vele investeringsplannen, talenten en ideeën dreigen verloren te gaan als gevolg van onzekerheden, een achterblijvende vraag en gebrek aan geld. De structurele tekortkomingen van Europa zijn blootgelegd. Uit de crisis raken is nu eerst de belangrijkste opgave, maar de allergrootste opgave is niet toe te geven aan de reflex om te proberen terug te keren naar

de situatie van voor de crisis. Ook voor de crisis bleef Europa op veel gebieden achter bij de rest van de wereld. De gemiddelde groei lag structureel lager dan bij onze belangrijkste economische partners, voornamelijk als gevolg van een productiviteitsverschil dat de afgelopen tien jaar steeds groter is geworden. Dit is voor een groot deel te wijten aan verschillen in bedrijfsstructuren, in combinatie met minder investeringen in onderzoek, ontwikkeling en innovatie, onvoldoende gebruik van informatie- en communicatietechnologie, een zekere weerstand tegenover

innovatie in bepaalde delen van de samenleving, markttoegangsbelemmeringen en een minder dynamisch ondernemingsklimaat. De vergrijzing gaat steeds sneller. De combinatie van een kleinere beroepsbevolking en relatief meer gepensioneerden zal onze voorzieningen extra onder druk

zetten. De mondiale problemen worden nijpender. Europa moet zijn structurele tekortkomingen verhelpen, maar de wereld verandert snel en zal er aan het einde van het komende decennium heel anders uitzien. Onze economieën raken steeds nauwer met elkaar verweven. Europa blijft een van de meest open economieën ter wereld, maar de concurrentie van ontwikkelde en opkomende economieën wordt feller. Landen als China en India investeren zwaar in onderzoek en technologie om hun industrie op te stuwen in de waardeketen en grote sprongen te maken in de wereldeconomie. In sommige van onze economische sectoren is daardoor de druk om concurrerend te blijven voelbaar, maar in elke bedreiging schuilt een kans. Naarmate deze landen zich verder ontwikkelen, ontstaan nieuwe markten voor vele Europese bedrijven. Het financiële stelsel functioneert nog steeds niet goed. Het gemakkelijk beschikbare krediet, het denken op korte termijn en de buitensporige risico's die werden genomen op de financiële markten werkten speculatief gedrag in de hand, waardoor grote onevenwichtigheden ontstonden en de groei op een zeepbel berustte. Europa werkt aan mondiale oplossingen om een efficiënt en duurzaam financieel stelsel op te bouwen. De problemen met het klimaat en onze hulpbronnen vragen om drastische maatregelen. Als we sterk afhankelijk blijven van fossiele brandstoffen als olie, en niet zuinig omspringen met grondstoffen, stellen we onze consumenten en bedrijven bloot aan schadelijke en dure prijsschokken die onze economische zekerheid ondermijnen en verergeren we de klimaatverandering. De groei van de wereldbevolking van 6 naar 9 miljard leidt tot scherpere mondiale concurrentie op het gebied van natuurlijke hulpbronnen en zet het milieu onder druk. De Europese Unie moet samen met andere wereldspelers blijven zoeken naar een mondiale oplossing voor de klimaatverandering en tegelijkertijd de afgesproken klimaatstrategie en energiestrategie in de Unie toepassen. Europa moet neergang voorkomen. We kunnen uit deze crisis verschillende lessen

trekken. De 27 economieën van de Europese Unie zijn sterk van elkaar afhankelijk. De crisis heeft laten zien dat onze nationale economieën nauw met elkaar zijn verweven en elkaar sterk beïnvloeden, vooral in de eurozone. Dat een land wel of niet overgaat tot hervormingen, heeft gevolgen voor de

prestaties van alle andere, zoals de recente gebeurtenissen hebben laten zien. Bovendien hebben de crisis en de druk op de overheidsuitgaven het voor sommige lidstaten moeilijker gemaakt om voldoende geld uit te trekken voor de basisinfrastructuur op het gebied van vervoer en energie die nodig is om hun eigen economie te ontwikkelen en volop mee te kunnen draaien op de interne markt. Coördinatie binnen de Europese Unie werkt. De aanpak van de crisis heeft duidelijk gemaakt dat we veel meer bereiken als we samenwerken. We hebben dit bewezen met onze gezamenlijke actie om de banken te stabiliseren en met het Europees economisch herstelplan. In een mondiale wereld kan geen enkel land de problemen alleen oplossen. De Europese Unie heeft een meerwaarde op het wereldtoneel. De Europese Unie kan alleen invloed uitoefenen op mondiale beleidsbeslissingen als zij met een stem spreekt.

Een sterker extern optreden vereist meer interne coördinatie. De crisis is geen bedrijfsongelukje, wij kunnen niet op de oude voet verdergaan. De Unie staat voor grotere problemen dan voor de recessie, terwijl onze speelruimte beperkt is. En de rest van de wereld staat niet stil. Uit de grotere rol van

de G20 blijkt dat de opkomende landen meer economische en politieke macht krijgen. Europa staat voor duidelijke maar moeilijke keuzes. Ofwel maken we samen werk van zowel de kortetermijnopgave om voor herstel te zorgen als van de langetermijnopgaven zoals mondialisering, druk op de

hulpbronnen en vergrijzing, zodat we de recente verliezen kunnen goedmaken, de concurrentiekracht kunnen herstellen en de productiviteit kunnen opvoeren en daarmee de Europese Unie op weg kunnen helpen naar welvaart. Ofwel blijven we traag en grotendeels ongecoördineerd hervormingen doorvoeren, met het

gevaar dat we permanent inboeten aan welvaart, dat de groei achterblijft (traag herstel) waardoor mogelijk veel werkloosheid en sociale problemen ontstaan, en dat we een stap terug moeten doen op het wereldtoneel. Europa kan het klaarspelen. Europa beschikt over vele troeven. Wij hebben getalenteerde en creatieve burgers, een stevige industriële basis, een krachtige dienstensector, een bloeiende landbouwsector die hoge kwaliteit levert, een sterke maritieme traditie, onze interne markt en onze gemeenschappelijke munt, en wij zijn het grootste handelsblok ter wereld en de belangrijkste bestemming van buitenlandse directe investeringen. Maar wij hebben ook krachtige waarden, democratische instellingen, aandacht voor economische, sociale en territoriale cohesie en solidariteit, respect voor het milieu, culturele diversiteit en gendergelijkheid, om maar een paar sterke punten te noemen. Vele van onze lidstaten behoren tot de meest innovatieve en ontwikkelde economieën ter wereld. Maar de grootste kans van slagen heeft Europa als het collectief optreedt, als Unie. Bij grote problemen in het verleden hebben de Europese Unie en haar lidstaten al laten zien waartoe zij in staat zijn. In de jaren negentig heeft Europa de grootste interne markt ter wereld opgezet, die wordt geschraagd door een gemeenschappelijke munt. Pas enkele jaren geleden kwam er een einde aan het verdeelde Europa, toen nieuwe lidstaten toetraden tot de Unie en andere landen de eerste stappen op weg naar het lidmaatschap of een nauwere relatie met de Unie zetten. De gemeenschappelijke maatregelen die de afgelopen twee jaar op het dieptepunt van de crisis zijn genomen in het kader van het Europees economisch herstelplan, hebben een volledige ineenstorting van de economie voorkomen en onze sociale voorzieningen hebben de burger behoed voor nog grotere ellende. Europa is in staat in tijden van crisis de handen uit de mouwen te steken en zijn economie en zijn samenleving aan te passen. En vandaag staan de Europese

burgers opnieuw voor een ommekeer, nu de gevolgen van de crisis moeten worden opgevangen, de structurele tekortkomingen van Europa moeten worden verholpen en de toenemende mondiale problemen moeten worden aangepakt. Daarbij moet het einde van de crisis het begin zijn van een nieuwe economie. Als we onze eigen en toekomstige generaties een hoge kwaliteit van leven en gezondheid willen blijven bieden, op basis van het unieke Europese sociale model, moeten we nu actie ondernemen. Daarvoor hebben we een strategie nodig die van de Europese Unie een slimme, duurzame en inclusieve economie maakt met een hoog niveau van werkgelegenheid, productiviteit en sociale cohesie. Dat is de Europa 2020-strategie. Deze strategie is een agenda voor alle lidstaten, waarin rekening wordt gehouden met verschillen in behoeften, in uitgangspunten en in nationale omstandigheden, om iedereen van de groei te laten profiteren. Hoe moet Europa er voor staan in 2020? Drie prioriteiten moeten centraal staan in Europa 2020: slimme groei, duurzame groei, inclusieve groei. Deze drie prioriteiten versterken elkaar. Zij bieden een visie op de Europese sociale markteconomie van de 21e eeuw. Er bestaat brede consensus dat de Europese Unie een beperkt aantal centrale streefcijfers voor 2020 moet vaststellen als leidraad. Deze moeten betrekking hebben op het streven naar een slimme, duurzame en inclusieve groei. Zij moeten meetbaar zijn, de verschillende situaties in de lidstaten kunnen weergeven en gebaseerd zijn op gegevens die voldoende betrouwbaar zijn om vergelijking mogelijk te maken. Deze streefcijfers hangen met elkaar samen. Een beter opleidingsniveau maakt mensen bijvoorbeeld beter inzetbaar, en een hogere arbeidsparticipatie vermindert de armoede. Meer mogelijkheden voor onderzoek, ontwikkeling en innovatie in alle economische sectoren leiden, samen met een efficiënter gebruik van de hulpbronnen, tot een sterkere concurrentiepositie en meer werkgelegenheid. Investeren in schonere, koolstofarme technologie is goed voor ons milieu,

gaat klimaatverandering tegen en scheidt nieuwe ondernemingsmogelijkheden en werkgelegenheidskansen. Wij moeten ons collectief op deze doelstellingen richten. Dit vereist krachtig leiderschap, betrokkenheid en een resultaatgerichte aanpak, zodat de mentaliteit en de werkwijzen in de Europese Unie veranderen en de beoogde resultaten, uitgedrukt in deze streefcijfers, worden behaald. Deze doelstellingen zijn niet volledig, maar geven wel aan hoe de Commissie wil dat de Europese Unie er in 2020 op een aantal belangrijke punten voor staat. Ze vertegenwoordigen geen pasklare aanpak. Iedere lidstaat is anders en de Europese Unie van 27 lidstaten kent meer verscheidenheid dan de Europese Unie van tien jaar geleden. Ondanks verschillen in ontwikkelingsniveau en levensstandaard vindt de Commissie dat de voorgestelde streefcijfers op alle lidstaten, zowel de oude als de nieuwere, van toepassing moeten zijn. Investeren in onderwijs en ontwikkeling, innovatie, onderwijs en zuinige technologie is zowel goed voor traditionele sectoren en landelijke gebieden als voor een diensteneconomie met veel hoogopgeleide arbeidskrachten. Het versterkt de economische, sociale en territoriale cohesie. Om ervoor te zorgen dat iedere lidstaat de Europa 2020-strategie op zijn eigen situatie kan toesnijden, stelt de Commissie voor de doelstellingen van de Europese Unie te vertalen naar nationale streefcijfers en trajecten, uitgaande van de huidige situatie van elke lidstaat en het ambitieniveau dat haalbaar is als onderdeel van een bredere inspanning van de Europese Unie om de doelstellingen te verwezenlijken. Naast de inspanningen van de lidstaten zal de Commissie op niveau van de Europese Unie een ambitieus pakket maatregelen voorstellen om de Europese Unie naar een nieuwe, duurzame groei te leiden. De maatregelen van de Europese Unie en de nationale inspanningen moeten goed op elkaar aansluiten. Slimme groei houdt in dat er meer aandacht wordt besteed aan kennis en innovatie, de drijvende krachten achter onze

toekomstige groei. Dit betekent dat de kwaliteit van ons onderwijs en onze prestaties op het gebied van onderzoek moeten worden verbeterd, dat de overdracht van kennis en innovatie in de gehele Unie moet worden bevorderd, dat we de informatie- en communicatietechnologie ten volle moeten benutten en dat we ervoor moeten zorgen dat innovatieve ideeën kunnen worden omgezet in nieuwe producten en diensten die groei en kwaliteitsbanen opleveren en een bijdrage leveren aan het oplossen van de Europese en mondiale maatschappelijke problemen. Dit kan alleen als er sprake is van ondernemingsgeest en voldoende financiering en als wordt uitgegaan van de behoeften van de gebruiker en van de kansen op de markt. Duurzame groei betekent dat we een duurzame, competitieve economie opbouwen waarin zuinig met hulpbronnen wordt omgegaan. In de race om de ontwikkeling van nieuwe processen en technologieën, met name groene technologieën, moeten we gebruikmaken van de leidende positie van Europa. We moeten het tempo van de invoering van slimme netwerken opvoeren met behulp van ICT, gebruikmaken van brede netwerken van de Europese Unie en de concurrentievoordelen van ons bedrijfsleven versterken, vooral bij productiebedrijven en kmo's. Ook de consument moet bewust worden gemaakt van het belang van een zuinig gebruik van hulpbronnen. Op deze manier zal de Europese Unie sterk staan in een koolstofarme wereld met schaarse hulpbronnen, en wordt schade aan het milieu, verlies van biodiversiteit en een niet-duurzaam gebruik van hulpbronnen tegengegaan. Dit komt ook de economische, sociale en territoriale cohesie ten goede. De Europese Unie heeft zijn welvaart te danken aan de handel, met een wereldwijde export en een import van zowel grondstoffen als eindproducten. Nu de exportmarkten sterk onder druk staan moeten we voor steeds meer grondstoffen ons concurrentievermogen ten opzichte van onze belangrijkste handelspartners opvoeren door middel van een hogere productiviteit. We moeten ons buigen over het relatieve

concurrentievermogen binnen de eurozone en in de Europese Unie als geheel. De Europese Unie is lang een voorloper geweest op het gebied van groene oplossingen, maar zij verliest terrein aan belangrijke concurrenten zoals China en Noord-Amerika. De Europese Unie moet haar leidende positie op

de markt voor groene technologie zien te behouden, zodat het zuinig omgaan met hulpbronnen ingang vindt in de gehele economie. Knelpunten in centrale netwerkinfrastructuren moeten worden opgelost om onze industriële concurrentiekracht te vergroten. Om onze klimaatdoelstellingen te verwezenlijken

moeten onze emissies in de komende tien jaar veel sneller dalen dan in de voorbije tien jaar het geval was. Daarbij moeten we alle nieuwe technologische mogelijkheden benutten.